

Den 15. Februar blev Sagen forelagt i Finansudvalget. Den 16. Februar havde vi Møde derom, og da udtalte jeg mig om Sagen. Jeg skønnede, at vi ikke havde Ret til at ordne dette Forhold, uden at der kom en særlig Lov. Hvornaar Indenrigsministeren har faaet dette at vide fra Finansudvalgets Sekretær, ved jeg ikke; men først den 21. Marts, altsaa over 1 Maaned efter, blev det Lovforslag, som vi nu har til Behandling, fremsat her i Tinget. Hvis Ministeren havde været lidt hurtigere i Vendingen, vilde det ikke have været nødvendigt at tabe den Maaned, som han nu bebrejdede mig at have sinket Sagen med. Jeg maa tilbagevise den Paastand fra Ministerens Side og sige, at det er ham selv, der har forhalet Tiden.

Det Tal, jeg nævnedede før, som angiver Størrelse af det Tab, vi efter min Beregning kom til at lide, 13,6 Millioner, havde vi fremme; og vi fik forskellige Oplysninger af Ministeren. Det varede noget længe, inden vi fik dem, men det var ogsaa ret store Regnestykker, der skulde opstilles. Nu viser det mærkelige sig, at Ministeren faar Balance i Sukkerregnskabet for indeværende Høstaar ved at overføre 13 Mill. Kr. fra det foregaaende Aars Indtægt. Det gør Ministeren samtidig med, at han udtaler, at Sukkerordningen skal bære sig selv. Jeg ved ikke, om nogen privat Mand kunde tænke sig Muligheden af at sige, at hans Forretning lige akkurat havde baaret sig, naar han samtidig havde maattet overføre, lad os ikke sige 13 Mill. Kr., men 13 Tusinde Kroner fra det foregaaende Aars Fortjeneste — om det er Fortjeneste, ved jeg for Resten ikke en Gang. Jeg tror ikke, nogen privat Mand vilde have godkendt, at Forretningen, hvis det var Tilfældet, havde baaret sig, og at der var Balance i Tingene; jeg tror, enhver vilde og maatte sige til sig selv, at der var et stort Tab.

Jeg kommer tilbage til det, Ministeren udtalte, at jeg ved mit Forslag om Forhøjelse af Forbrugsprisen med 10 Øre vilde tilføre Statskassen en Indtægt paa Sukkerordningen paa 4 Mill. Kr., som de private Forbrugere skulde betale. Nej, selv om denne Tanke var blevet gennemført, vilde Statskassen dog have haft et Tab paa 9 Mill. Kr. paa indeværende Aars Sukkeromsætning. Det har været noget vanskeligt at komme igennem den Regnskabsopstilling, som er leveret; jeg indrømmer gerne, at alle Tal er givne, men de er opstillede paa en Maade, som noget forvirrer en, og man har noget vanskeligt ved at hitte Rede i dem. Underligt virker det

f. Eks., at der i Underbilaget, som følger med Betænkningen, som første Post staar: „Indtægt ved Overpris paa Industrisukker (Differencen mellem 68 Øre og 57 Øre).... 3 520 000 Kr.“, naar man ved, at der er en faktisk — ikke Udgift, men et faktisk Tab paa 4 416 000 Kr.! Ganske vist kommer der en Tilføjelse senere hen om, at ved den nu paatænkte Forhøjelse vil der blive en Indtægt paa 3 Mill. Kr.; og naar det halve Aar er gaaet, som vi nu regner med, at Sukkerordningen kommer til at gælde for, vil der blive en Indtægt for Staten paa i alt 2 400 000 Kr. Det har været noget vanskeligt at faa disse Tal frem, men jeg synes, det maatte være af Interesse for Tingets Medlemmer at faa Klarhed over, hvorledes denne Sag laa.

Ministeren brugte sidste Gang det Udtryk, at han meget vilde henstille til Tingets ærede Medlemmer ikke at følge mig i mit Forhindringsløb. Jeg beklager noget dette Udtryk, thi fra min Side har der ikke været Tale om nogen Læggen Hindringer i Vejen for det, Ministeren tilsigtede. Det, jeg har tilsigtet, var det, der elter mit Skøn under de foreliggende Forhold var naturligt, at faa Sukkerprisen forhøjet, for at Staten ikke fik større Tab end nødvendigt paa den Pris, der blev paa Overtagelsen. Det vilde Ministeren ikke følge mig i og Finansudvalget heller ikke. Jeg har gjort opmærksom paa Forholdet og mener dermed at have gjort min Pligt; men jeg maa have Lov til atter at paatale Ministerens Udtalelse om, at Sukkerordningen hviler i sig selv, og at der er Dækning for det hele, at der ingen Tab bliver for Staten, der er et Tab for Staten for indeværende Høstaars Sukkerordning paa 13 Mill. Kr. Det er noget, der efter mit Skøn ikke kan om-disputeres.

Ordføreren (J. J. Jensen): Jeg skal ikke trætte det høje Ting med Tal, da Medlemmerne vil finde de nødvendige Tal i Underbilaget til Betænkningen. Det er rigtigt, at det har været Ministerens Hensigt, at Staten ikke skulde lide noget Tab ved Sukkerordningen, men at hele Ordningen skulde hvile i sig selv, og de Tal, det ærede 3die Medlem for Hovedstaden (Pitzner) anførte, maa han jo efter de fremkomne Oplysninger vide er forkerte. At Staten alligevel under de foreliggende Forhold kommer til at lide et Tab paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., bundet alene i, at Lovens Vedtagelse er blevet forhalet. Hvis det ærede Medlem mener, at han har gjort sin Pligt ved at forhale Gennemførelsen af dette Lovforslag,